

SMS správa mu prišla pred hodinou. Ďalšia. Čo sa to nikdy nekončí? Dokedy vydrží pred Evou hrať toto divadielko, než sa zosype? Chcel pre ňu len to najlepšie, chrániť ju, ale čo ak jej ešte brutálnejšie ublíži? Verila mu viac než komukoľvek na svete, viac než vlastnému úsudku, a on ju nakoniec sklame horšie než jej nepodarení rodičia. V posledných týždňoch pritom uveril, že všetko môže byť fajn. Eva pozoruhodne dobre prijala správu, že potrebuje zmeniť prácu aj ovzdušie. Bez reptania so všetkým súhlasila, aj s rýchlym sťahovaním sem na koniec sveta. Tak veľmi mu verila. Bol blázon, ak si myslel, že ujde pred niečím, pred čím sa ujsť nedalo.

4 EVA

Vydržala by sa naňho pozeráť celé hodiny. Stačilo pár dní na vidieku – ako tomu oni hovorili –, a svaly akoby sa mu dvojnásobne zväčšili. Krásne sa opálil, na rozdiel od nej, odsúdenej na celoživotnú bledosť, a keď sa oháňal krompáčom, rýľom alebo sekerou, vyzeral ako z akčného filmu. Silou vôle sa musela prinútiť, aby sa zohla späť k črtajúcemu sa záhonu, keďže jeho širokého hnedého chrbta, po ktorom sa lial pot, sa nevedela nasýtiť. Neúnavne pracoval od skorého rána do noci v snahe pretvoriť ich nový domov tak, aby všetkým vyhovoval. Ale tak to robil od prvého momentu, ako sa stretli. Trval na tom, aby si zobrala knihu, o ktorú mal sám záujem, zachránil ju pred búrkou, vyslobodil ju z dusivého zajatia vlastnými rodičmi, láskavo ju presviedčal, že život má zmysel. Nikdy ju do ničoho netlačil, vždy jej dal na výber. Aj teraz. V záhradkárstve jej nakúpil kopy drobných kríčkov a kvetiniiek, dostala malú motyčku, hrabličky, rukavice i chrániče na kolená, dokonca ju prekvapil ženskými montérkami, akurát neodbytno trval na tom, aby sa mu v nich hneď predviedla. Urobila mu po vôli, hoci sa v nich cítila ešte neforemnejšia než zvyčajne, no jemu sa aj tak očividne páčila. Všetko jej to dal k nohám, no zároveň ju ubezpečil, že ak sa jej nechce, môže sa hrať s deťmi, alebo si ísť čítať a on všetko porobí. Nepochybovala o tom, že záhon, ktorý predtým sám

porýľoval, by vysadil za zlomok času, než sa to podarilo jej gramblavým rukám.

„Ahoj, láska,“ vytrhol ju z úvah, k neďalekému ohnisku hodil suchú haluzinu, ktorú zrejme zobral cestou, a čupol si k nej. „Krásne ti to ide,“ pochválil ju a sama nevedela za čo, keďže poriadne nič nespravila, akurát sa zafúľala viac než Timo s Olivkou, ktorí sa od rána nadšene hrali na kuchárov. Timo bol už dosť silný na to, aby dokázal rozpohybovať starú záhradnú pumpu, neďaleko ktorej sa medzičasom vytvorilo množstvo blata. Deti v ňom obaľovali desiatky šišíek, čo našli na pozemku, potom ich sušili na slnku a koláčiky boli na svete. Nachádzala ich všade, v kuchyni, detských izbách, na parapetoch.

„Ja sa len hrajkám,“ odbila ho a spotené vlasy, ktoré sa jej uvoľnili z ťažkého chvosta, si ledabolo odhrnula z tváre. „Myslíš, že z toho niečo bude?“ kývla hlavou k čerstvo zasadeným kvetinkám, ktoré vyčerpané teplom klonili hlavy nadol. „Kedy sa vlastne má všetko sadieť? Na jar, nie?“

„Vtedy, keď sa nám chce,“ prehodil bezstarostne. „Neboj, do zajtra sa preberú, bude to tu krásne. Krásne ako ty... Tu máš špinku,“ pohladil ju po líci, ktoré si práve teraz očividne zamazala rukavicou. „Pristane ti. Tebe všetko pristane,“ hladil ju aj očami. „Nechceš si oddýchnuť?“

„Ja mám oddychovať?“ neveriacky pokrútila hlavou. „Adamko, ty si daj pauzu. Robíš ako taký stroj, niečo sa ti stane,“ prosila ho očami.

„Ja som výkonnejší ako stroj,“ vyskočil na nohy, znenazdajky ju zobral na ruky a bez problémov ju zľahka vyhodil do vzduchu, ako to robil s deťmi. Z úst jej automaticky vyletelo zapišťanie a pevne sa ho chytila.

„Milujem ťa,“ zahľadela sa mu do očí.

„Milujem ťa,“ prikývol a viac než ústa to hovorili jeho oči.

„Super, že sme sem prišli,“ povedala, keď ju zložil na zem a sadol si k nej do trávy. „Ja som... Nikdy som nič takéto nezažila. Som čisto panelákové dieťa. Aj k starým rodičom som chodila do paneláka a rozdiel bol len v tom, že mali inak orientované izby. Vôbec som si nevedela predstaviť takýto život, myslím tým každodenný život...“ pozrela naňho, či ju počúva, a on to prirodzene robil. Vždy ju počúval, vždy bol zvedavý na jej názor, na jej pocity. Aj teraz ju posmelil prikývnutím a neprerušoval ju. „Chodili sme s našimi... teda s otcom na chatu. Veď vieš, Tomky. Ale to bolo iné. Bol to výlet, nie život. Zobrali sme si tam so sebou jedlo...“ zasekla sa. Kým Adam o svojej rodine, o detstve a dospievaní rozprával neustále a s očividným pôžitkom, ona mu povedala len zopár nevyhnutných faktov. Pritom to malo byť naopak, veď to bol on, kto v mladom veku prišiel o všetkých, ktorých miloval, a zostal na svete sám ako prst. Muselo ho nevýslovne bolieť, keď rozprával, ako vystrájali s bratom Mišom, ktorý sa nedožil devätnástich. Určite mu trhalo srdce, keď s láskou spomínal, ako s rodičmi každoročne stanovali vo Vyhniach a všetku hygienu museli vykonať na tamojšom malom kúpalisku. Rodičia aj s Michalom zahynuli, keď bol Adam na vysokej škole. Mal vtedy len dvadsaťdva rokov a keďže starí rodičia z oboch strán už neboli na svete, on sa zo sekundy na sekundu musel spoliehať len sám na seba.

„Na čo myslíš?“ vyrušil ju potichu, keďže očividne dlhší čas neprehovorila, stratená vo svojich myšlienkach. Stávalo sa jej to pravidelne a on preto nikdy nebol podráždený. Ani keď desať sekúnd stála nad kuchynským stolom s naberačkou plnou polievky. Len trpezlivo čakal so škvŕkajúcim žalúdkom a keď z horúcej tekutiny trochu vyliala na obrus, potichu ju vtiahol späť do reality. „Tak čo ste v tých Tomkoch či Tomkách vystrájali? To je na Záhori, však?“

„Ach, áno... Vlastne tam bola dosť nuda a boli tam myši. Mama tam preto odmietala chodiť, no ocko sa vždy tak tešil a samému by mu tam bolo smutno, tak som sa pridala. I keď poriadne si to už ani nepamätám, bola som ešte malá, a potom sme tam už nechodili vôbec. Aj tak mi to tam nejako neprospievalo, stále mi bolo zle...“ usmiala sa nasilu. „Asi z tých hríbov, čo sme tam nazbierali a dookola ich sušili, zavárali, varili.“

„Tak preto si minule ohŕňala ten tvoj chutný noštek nad praženicou s dubákmi?“ podpichol ju. „A ja reku, sme tu uprostred hôr. Uprostred hubového kráľovstva...“

Kývla hlavou. „Asi som sa ich prejedla v detstve.“

„Chápem, ja som sa prejedol leča a sardiniek v paradajkovej omáčke. Blee. Ale ide sa do roboty,“ prehodil stále pohodlne usalašený na tráve.

„A naozaj nie si unavený?“

„Poviem ti tajomstvo... Ale nehnevaj sa preto na mňa.“

„Ja sa na teba nikdy nehnevám.“

„Viem. A ďakujem ti za to... Takže to tajomstvo. Tie dni, ktoré tu letia ako bláznivé, si neuveriteľne užívam. Vieš, v Bratislave som sa niekedy nudil. Niežeby mi s tebou bolo zle alebo s dečkami, ale...“

„Chápem,“ prerušila ho. „Zavretí v byte, občas sa to nedalo vydržať...“

„...a nasilu bolo treba vymýšľať program vonku. Zoo, Sad Janka Kráľa, Železná studnička, Koliba, desiatky detských ihrísk. Ale to bola iba akási náhrada. Neviem, či mi rozumieš. Tu sa všetky tie činnosti, ktoré robíme, vynárajú prirodzene a nikdy nemám pocit, že by som zabíjal čas. Cítim sa užitočný. A pozri na ne...“ ukázal na dve zafúlané deti, ktoré s nadšením vyrábali nové a nové šiškové koláčiky. „Behajú od rána do večera vonku a vôbec nás nepotrebujú.“

Prikývla. Presne vedela, čo jej chce povedať, a cítila to rovnako, hoci sama sa nerealizovala okolo domu tak húževnato ako on.

„Ten bratislavský život... Takto to poviem. V Bratislave som si zaplatil, aby som išiel do zle vetranej posilňovne, tu mám posilňovňu na čerstvom vzduchu. Navyše dvíhaním činiek som tomuto svetu, našej rodine, nijako nepomohol. Bola to prázdna činnosť a tu...“ rozhladol sa naokolo. „Aha decká! Tam, tam,“ ukázal hore na najbližší smrek. „Veverička, pozrite!“

Timo s Olivkou hneď pribehli. „Áno, aha, mami, veverička,“ ukazovala dcérka šťastne.

„A tam je vtáčik,“ pridala sa Eva. „Aj tam.“

„Oci, urobíme im búdku?“ ozval sa Timo a Evinými očami sa vážne pozrel na Adama.

„To je nápad!“ potešil sa ten. Najmä z toho, že chlapec len málokedy prejavil z niečoho nadšenie. Na to tu bola dcérka. „Vtáčiky tu potom u nás zostanú a príde ich ešte viac. Budeme mať takú súkromnú zoo!“

„Jééééj,“ zvyškla Olivka a Timo spokojne prikývol.

„A keď príde drevo, ktoré som objednal, porobím toho ešte oveľa viac,“ prehodil Adam tajomne a žmurkol na Evu.

„Oci, oci, ulob hneď,“ nedala sa Olivka.

„Hneď? Ale teraz nemám z čoho. Jedine...“ odmlčal sa. „Viete čo, na povale sa všeličo povaluje. Hneď tam vybehnem a idem na to.“

Eva ho obdivovala aj za toto. Iný chlap by odvrkol, že teraz má dôležitejšiu robotu, no Adam v sekunde odhodil rýľ a rozhodol sa deťom urobiť radosť. „No najprv sa všetci pekne spolu naobedujeme,“ vyhlásila nekompromisne.

„Huráááá,“ vyskočil na nohy Adam a zobral obe deti na ruky, prv než sa stihli rozutekať.

„Nie, nie, cez pracovňu poprosím,“ zahriakla ich, keď videla, že smerujú k terase. „A tričká aj kraťasy hneď dole. Aj ty Adam,“

zamračila sa na manžela a on jej to vrátil. Veľmi rýchlo pochopila, že ak chce v dome udržať aký-taký poriadok, musí vyriešiť, ako oddeliť to množstvo blata, ihličia, lístia a prachu, ktoré majú na sebe, od tých častí domu, kde jedávajú, relaxujú a spia. Zmierila sa s tým, že tu nedokáže udržať poriadok ako v Bratislave. Ani náhodou. Tam ju vedel znervózniť chumáčik vlasov na podlahe. Stačil jeden a ona okamžite vysávala celý byt. Aj každý druhý deň. Teraz sa Adam smial, že ešte pár mesiacov a hovno kopne pod posteľ. Bojovala však statočne a pokiaľ išlo o oddelenie najhrubšej špiny, nemusela vymýšľať nič prevratné. Rovnako to mali zrejme zariadené aj predošlí obyvatelia domu. V práčovni, hneď pod schodiskom vedúcim od dvier ústiacich do záhrady, boli poličky na topánky a nad nimi kopa vešiakov. Potom už stačili len dva kroky a k dispozícii bola tečúca voda s veľkým plechovým drezom. Občas celkom vážne rozmýšľala, že deti strčí rovno do vyvýšenej vane nachádzajúcej sa vedľa. Zatiaľ to tak neurobila najmä preto, že vaňa bola zvyčajne plná zablatených topánok či rôzneho oblečenia, ktoré bolo nutné vydrhnúť od najhrubšej špiny, prv než ho strčí do práčky. Aj tá stála hneď vedľa. Dobre vymyslené. Veľmi rýchlo pochopila aj to, že treba vyčleniť pre deti oblečenie, v ktorom budú pobeňovať po záhrade, a nemá zmysel trvať na jeho permanentnej čistote.

No napriek svojej vytrvalej snahe, Eva stále nachádzala v dome zablatené ťapkance, keď si deti alebo Adam potrebovali „po niečo skočiť“. Preto aj teraz, keď mali obed za sebou, chcela zobrať metlu a provizórne zamiesť svinčiek, ktorý dnu od rána nanosili. Metla sa však stala v poslednom čase nedostatkovým tovarom. Mali len jednu a tá bola večne stratená. Práve pri jej hľadaní Eva naplno pochopila, aký je tento dom obrovský a neprehľadný. Nakukla do práčovne, kde mala svoje oficiálne miesto hneď vedľa schodiska vedúceho do haly. Nebola tam, a tak pokračovala

do špajze nachádzajúcej sa pri kuchyni a pre istotu v nej zahla aj za roh, kde bola mraznička. Nič. Postupne prešla celé prízemie, zdalo sa jej, že nazrela do desiatok kútov a zákutí.

„Zlatičko, čo hľadáš?“ zakričal Adam od gauča.

„Hádaj,“ zakričala naspäť uvedomiac si, že v starom byte na seba nikdy nemuseli kričať. Tu však okrem metly často hľadali aj jeden druhého a krik výrazne zvyšoval pravdepodobnosť, že sa navzájom objavia.

„Asi som ju nechal vonku... Zametal som predné schody,“ začula, a tak len v papučiach vybehla cez terasu tam, kam ju manžel poslal. Bolo to síce proti jej zásadám, keďže zvyšným členom domácnosti dookola opakovala, že papuče sa nosia dnu a všetko ostatné vonku, ale nechcela sa zdržovať. Zahla za roh, potom za ďalší, až sa ocitla pred domom a automaticky pozrela na ulicu. Prázdna. Ako vždy. Odkedy sa sem presťahovali, len asi zo dvakrát zahliadla živých ľudí, no podľa farebných batohov to neboli susedia, ale turisti túlajúci sa Malými Karpatmi. V jedinom dome, s ktorým susedili, bolo stále mŕtvo a pre stromy nebolo poriadne vidieť do domu oproti. Aj keď... O krok sa vrátila a nemohla tomu uveriť. Bol tam nejaký chlap. Najprv sa len mihol za plotom, potom sa však oprel o bráničku a pozrel smerom k nej. Pripadal jej neuveriteľne zanedbaný. Hustá neupravená brada mu pokrývala takmer celú tvár, trčal z nej len nos, zaleskli sa oči, do ktorých mu padali dlhé vlasy. Nesmelo kývla rukou a po chodníku sa vybrala k bráničke, aby ho pozdravila. Celý život od ľudí bočila, pripadala si úboho nezaujímavá, aby niekoho obťažovala svojimi názormi, nezáväzná konverzácia ju nepredstaviteľne unavovala, ale bola príliš slušná na to, aby sa ani len nepozdravila. Navyše tu, uprostred divočiny, keď okrem vlastnej rodiny celé dni nevidela iného človeka, jej to pripadalo až prekvapivo samozrejmé. A možno konečne vyklíčilo niečo z toho,